

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **V. S.**, nar. ..., ..., zast. zák. zástupcem: O. S., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, oba hlášení na adrese PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou v Praze 1, Uhlý trh 414/9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016, č. j. OAM-36/ZA-ZA11-P16-2016

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí, jímž mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě uvedl, že rozhodnutí napadá v celém rozsahu, neboť má za to, že řízení před správním orgánem byla porušena zákonná ustanovení, jak zákona o azylu (§ 12, § 14 a § 14a) tak i jednotlivá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) - a to ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3.

Dále konstatoval, že přestože na všechny osoby bez rozdílu věku se vztahuje stejná definice pojmu uprchlík, je nutno při posuzování žádosti nezletilého bez doprovodu brát ohled na Úmluvu o právech dítěte, podle níž náleží dětem jistá specifická lidská práva, s tím, že způsob, jakým tato práva mohou být porušována, stejně jako povaha tohoto porušování, může být odlišný od způsobu vyskytujícího se případně u dospělých. Určité politiky nebo praktiky představují závažné porušení specifických práv dítěte a mohou, za určitých podmínek, vést k situaci spadající pod Úmluvu o právním postavení uprchlíků. Nesouhlasil proto se závěrem správního orgánu, že nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Z daného ustanovení ve vztahu k jeho osobě dovodil, že účelem přiznání azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo cítí oprávněnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně vymezených. Aby mu tedy mohla být poskytnuta ochrana formou azylu, musí být prokázáno, že je v zemi původu pronásledován z důvodu příslušnosti k jasně vymezené sociální skupině, respektive má důvodnou obavu, že by k takovému pronásledování mohlo v jeho případě dojít.

Upozornil rovněž, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině není v posledních letech stabilní. Válka, násilí a strach zanechaly nesmazatelné stopy na tisících dětech, jak vyplývá ze zpráv UNICEF na Ukrajině. Má proto odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, tedy skupině ukrajinských dětí, které byly a stále jsou konfliktem postiženy a ohroženy.

Správní orgán dle jeho názoru pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval § 12 zákona o azylu. Žalovaný především nezohlednil, že žalobcem může mít azylově relevantní důvody týkající se situace na Ukrajině. Žalovaný přitom v tomto směru sice provedl formální úvahu, když konstatoval, že zohlednil bezpečnostní situaci na Ukrajině. Vůbec však nezjišťoval, jaké azylově relevantní důsledky z toho mohou pro žalobce vyplývat. Především neposoudil, že i ukrajinské děti jsou velmi silně postiženy aktuálním konfliktem. Přicházejí o své domovy, každá pátá škola ve válečné zóně byla zničena, zdravotní péče je nejen v postižených oblastech nedostatečná. Přestože jsou tyto skutečnosti relevantní i ve vztahu k žalobci, žalovaný je vůbec nezjišťoval, čímž porušil jednotlivá ustanovení zákona o azylu. Žalovaný si rovněž neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, zejména pokud jde o otázku postavení dětí na Ukrajině a dopadů konfliktu na ukrajinské děti.

K otázce neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ohledně tohoto typu azylu uvedl pouze, že správní orgán se zabýval zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce považoval za nepochybné, že udělení azylu je na volné úvaze správního orgánu, nicméně musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl, aby bylo možné přezkoumat, zda daný správní orgán nevybočil z obecných mezí daných základními principy platného právního řádu či z hlediska procesních předpisů. Žalobce se však domnívá, že v jeho případě byly porušeny zásady týkající se mezí volnosti správního uvážení a soud by měl toto uvážení přezkoumat v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem,

zda jsou v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem.

Žalobce se domnívá, že žalovaný nevycházel z řádně zjištěného skutkového stavu nutného pro řádné právní posouzení rovněž při svém rozhodování o udělení doplňkové ochrany. Nelze připustit, aby správní orgán při posuzování této otázky vycházel pouze z tvrzení žadatele, popřípadě zohledňoval jeho osobní charakteristiky. Žalobce měl za to, že správní orgán tímto způsobem nepostupoval, když si neopatřil žádnou aktuální zprávu zabývající se postavením dětí na Ukrajině a dopadu konfliktu na ukrajinské děti. Neobstatal si tedy objektivní informace, jež by potvrdily či naopak vyvrátily závěr o tom, že žalobci bude v případě návratu poskytnuta náležitá péče. Udělení doplňkové ochrany je však třeba posuzovat vždy na základě objektivních informací o stavu lidských práv v konkrétní zemi, tedy na základě skutečností neodvislých od osoby samotného žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný odkazuje na zjištění, ke kterým dospěl z podkladů obsažených ve správním spise, žádný z těchto dokumentů ovšem neobsahuje analýzu dodržování práv dětí na Ukrajině v době, která je pro rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany relevantní (například dopad války na školství, na sociální a zdravotní systém péče o nezletilé nezaopatřené děti, a podobně).

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Za důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany je uvedena skutečnost, že by nezletilý neměl na Ukrajině žádnou budoucnost, zejména by nemohl pokračovat ve studiu, protože na to nemá zákonná zástupkyně finance. Dalším tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je stres nezletilého z autonehody, které byl účastníkem, a ze zastrasování ze strany řidiče vozidla z dotyčné autonehody. Tvrzeným důvodem žádosti je také skutečnost, že by nezletilého žalobce v jeho vlasti obtěžoval jeho otec, který je často opilý. K tomu žalovaný uvedl, že určitý podíl na úhradě poskytovaného vzdělání má na Ukrajině evidentně každý obyvatel, ostatně jako například v ČR. Toto potvrdila i samotná zákonná zástupkyně v průběhu pohovoru ze dne 21. 1. 2016, již z jejích slov tedy vyplývá, že nutnost nezletilého platit za vzdělávání nelze označit za pronásledování jeho osoby státní mocí Ukrajiny. Tento důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezletilého není tedy dle žalovaného relevantním důvodem pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť i občané ČR a cizinci zde legálně žijící se finančně větší či menší měrou podílejí na vzdělání svém či svých dětí, pokud o něj mají zájem, nejde rozhodně o službu poskytovanou zcela bezplatně apod. Zákonná zástupkyně v průběhu pohovoru ze dne 21. 1. 2016 nejprve uvedla, že se v souvislosti s autonehodou obrátila na policii její matka, respektive babička nezletilého, a to až po týdně, následně v další části pohovoru ze slov zákonné zástupkyně vyplynulo, že se její matka na policii neobrátila, na policii se měla údajně obrátit matka druhého chlapce, který byl také účastníkem předmětné autonehody. Zákonná zástupkyně sdělila, že neví, jak dopadlo oznámení matky druhého chlapce na policii, ostatně se o to ani nezajímala, nicméně zabavený telefon byl jejímu synovi vrácen. Zákonná zástupkyně tedy nevyužila k ochraně práv jejího syna právní prostředky, které jí nabízí státní orgány její vlasti. V případě problémů stran popisované autonehody a jednání řidiče vozidla z dané autonehody se pak rozhodně nejedná o projev státní politiky a v intenzitě popsané zákonnou zástupkyní

nezletilého žalobce pak ani o závažné porušení lidských práv, které by vyžadovalo udělení azylu. Jak z výpovědi zákonné zástupkyně vyplývá, jednalo se o osobní problémy žalobce s jeho otcem, spočívající v obtěžování v době jeho opilosti, které navíc nikdy neřešila za pomoci příslušných ukrajinských orgánů a bezpečnostních složek a nevyužila tak k ochraně práv jejího syna právní prostředky, které jí nabízí státní orgány její vlasti. Žalovaný v případě nezletilého posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V této souvislosti si obstaral aktuální informace o bezpečnostní situaci na Ukrajině. Na základě nich konstatoval, že na území Ukrajiny ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, panuje stav zhoršené bezpečnostní situace. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a stabilní. Žalobce přitom před jeho odchodem z vlasti žil v Ivano-Frankovské oblasti, které se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace netýká. Sama matka žalobce v průběhu řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že se na Ukrajině v roce 1998 vdala a v letech 2004 až 2005 jezdila za prací do Polska a pak v roce 2012 odjela za prací do České republiky. V dubnu nebo v květnu 2014 odstěhovala děti k matce a požádala o rozvod, který se konal asi v srpnu 2014. Na Ukrajinu se vracela 2 krát za rok na 2 – 3 měsíce a naposledy tam byla asi v říjnu 2014. Uvedla, že odjížděla s představou, že si vydělá peníze pro děti a měla v úmyslu se na Ukrajinu vrátit. Sdělila, že měla platný cestovní doklad, ale neměla vízum a byla si vědoma svého nelegálního pobytu na území České republiky. Také na území České republiky používala rumunský občanský průkaz na jinou identitu. Dále uvedla, že v České republice má druhu (státní příslušnost: Ukrajina), se kterým zde žili ve společné domácnosti, a který na území České republiky pobývá nelegálně a stejně jako ona se nachází v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová. Sama přiznala, že žádá o mezinárodní ochranu v České republice, protože zde chce žít se svým druhem, na Ukrajině nemá kde žít a bojí se svého bývalého manžela, který jí vyhrožuje. Dle jejího vyjádření se na ni bývalý manžel zlobí, protože požádala o rozvod, on se rozvést nechtěl. Dále uvedla, že ji nijak neohrožoval, jezdí k matce a ptá se na ni a říká, že ji zabije. O mezinárodní ochranu požádala až nyní, protože byla zadržena policií a chce tu zůstat. Žalobkyně se při řešení svých potíží v zemi svého původu se neobrátila se žádosti o pomoc na orgány a instituce, které jsou jí v její vlasti k dispozici. Nedala tak státním orgánům a dalším institucím ve své vlasti možnost poskytnout jí ochranu před jí uváděným nebezpečím - vyhrožování ze strany bývalého manžela. Žádné potíže svého syna však nezmínila. Po posouzení uvedených tvrzení žalobce tak žalovaný dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení nijak neprokázal, že by v zemi svého původu kdy vůbec aktivně a cíleně uplatňoval svá konkrétní politická práva a svobody, tím méně pak se podařilo prokázat, že za politickou činnost byl ve své vlasti pronásledován, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. O takový případ se nejedná. Naopak lze učinit závěr, že se jedná o pokus matky legalizovat pobyt kvůli svému příteli, nezletilý azylově relevantní potíže v zemi původu neměl. Žalovaný v tomto ohledu i řádně zdůvodnil neudělení azylu i z humanitárních důvodů, přičemž ani udělení doplňkové ochrany nepřichází v úvahu, jak je velmi podrobně rozebráno a plyne z obsahu napadeného rozhodnutí.

Při nařízeném jednání zástupkyně žalobce uvedla, že napadené rozhodnutí je dle jejího názoru nezákonné, neboť žalobce splnil podmínky pro udělení azylu, a to jak azylu humanitárního, tak i podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný dle jejího názoru nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když řádně nezhodnotil rizika pobytu dětí na Ukrajině. Dále zástupkyně žalobce předložila dle požadavku zákonné zástupkyně žalobce soudu k nahlédnutí potvrzení o studiu vystavené Střední průmyslovou školou stavební, Hradec Králové, v němž je konstatováno, že žalobce je ve školním roce 2017/2018 žákem K1 třídy denního studia. Pověřená pracovnice žalovaného vyslovila přesvědčení, že napadené rozhodnutí je zákonné, a proto oprávněnost žalobních námitek popřela. Plně odkázala na písemné vyjádření k žalobě ze dne 28. 9. 2016 a připomněla, že institut mezinárodní ochrany je výhradně určen pro osoby s vážnou újmou a právě tu se žalobci v jeho případě nepodařilo prokázat.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu krajských a zjistil, že zákonná zástupkyně žalobce podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 18. 1. 2016. Dne 21. 1. 2016 poskytla k podané žádosti potřebné údaje a konkrétně sdělila, že se její syn narodil 9. 7. 2002 ve městě Dvoryča, Ternopilská oblast. Je ukrajinské státní příslušnosti, ukrajinské národnosti a vyznává pravoslaví. Není žádného politického přesvědčení. Registrovaný pobyt měl na adrese Bystryca, Ivano-Frankivská oblast. Nezletilý přicestoval ze své vlasti do České republiky do Prahy přes Polsko mikrobusem. Na území České republiky vstoupil dne 10. 1. 2016 na základě pozvání a českého víza. V minulosti nikde nežádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke zdravotnímu stavu nezletilého žadatele jeho zákonná zástupkyně sdělila, že je dobrý. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že nechce, aby její syn žil na Ukrajině. Syn tam nechce chodit do školy, protože tam za ním chodí jeho otec a všichni jeho kamarádi se mu smějí. Na podzim 2017 syna srazilo auto, měl zlomenou ruku a řidič auta po něm chtěl peníze za poškrábané auto. Syn ale peníze neměl, tak mu sebral telefon.

Krajský soud hodnotil postup žalovaného ve vazbě na jednotlivá ustanovení zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení

netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Dle správního orgánu vzhledem k věku nezletilého ani nelze v jeho případě o jakémkoliv pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod hovořit. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce nebyl vzhledem k jeho věku jakkoliv politicky aktivní, neuvedl rovněž, že by čelil jakýmkoliv problémům ze strany ukrajinských státních orgánů. Zákonná zástupkyně žalobce uvedla, že pro svého syna žádá o udělení mezinárodní ochrany proto, že by její syn nemohl na Ukrajině pokračovat ve studiu, protože na to nemá peníze. Dalším důvodem její žádosti je pak skutečnost, že by syna na Ukrajině obtěžoval jeho otec, který je často opilý.

Žalovaný se v průběhu správního řízení tvrzeným důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany podrobně zabýval. Krajský soud považuje za zákonný názor žalovaného, dle něhož nedostatek finančních prostředků ze strany matky na studium žalobce a rovněž tak potíže žalobce při styku s jeho otcem, mezi důvody relevantní pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu rozhodně nelze zařadit. Tuto otázku žalovaný podrobně rozebral na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí na tyto závěry krajský soud v plném rozsahu odkazuje. Správní orgán v souladu se zákonnými požadavky odkázal i na ust. § 2 odst. 9 zákona o azylu, dle něhož, aby bylo možné mluvit o pronásledování, musí být jeho původcem státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát, jehož je cizinec státním občanem. V případě žalobce se však jednalo o jeho soukromé osobní problémy s jeho otcem. Ani z obsahu správního spisu nevyplynulo, že by státní orgány vůči osobě žalobce vystupovaly jakkoliv nepřiměřeně. Rovněž tak nebylo shledáno, že by se žalobce v zemi původu nemohl domáhat svých práv.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Z výpovědi zákonné zástupkyně žalobce ani ze zjištění správního orgánu nevyplynulo, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že matce žalobce nebyla rozhodnutím správního orgánu ze dne 29. 4. 2015 mezinárodní ochrana udělena a její žaloba vůči tomuto rozhodnutí byla Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 49 Az 64/2015, k datu 30. 8. 2016, zamítnuta. Žalobce tedy není rodinným příslušníkem azylanta, jak vyžaduje ust. § 13 zákona o azylu pro případné udělení azylu dle tohoto ustanovení.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z

mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Z výpovědi zákonné zástupkyně žalobce nevyplynuly žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že osobní a rodinná situace žalobce je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení humanitárního azylu. Žalobce žije společně se svou matkou a bratrem. K jeho zdravotnímu stavu zástupkyně uvedla, že je dobrý. Lze se tedy přiklonit k názoru žalovaného, že v případě žalobce neexistují důvody pro udělení humanitárního azylu.

Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 8 až 10) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného

rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Na závěry žalovaného krajský soud v plném rozsahu odkazuje. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že není žádný důvod domnívat se, že by se zhoršená bezpečnostní situace panující pouze ve dvou oblastech Ukrajiny z celkového počtu 24 oblastí rozšířila i do dalších částí země. Zdůraznil přitom, že ze všech dostupných zdrojů jednoznačně vyplývá, že na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žalobce znamenal jakékoliv nebezpečí, a to ani s přihlédnutím k okolnosti, že žalobce je v době řízení o udělení mezinárodní ochrany nezletilou osobou. S těmito závěry se krajský soud plně ztotožňuje. Přiklonil se k jeho názoru, že doplňkovou ochranu v uvedených případech lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí a může nastat pouze v případě přidružení jiných okolností, které nelze předjímat. Krajský soud tak ve shodě s názorem žalovaného dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný svoje závěry opíral o objektivní zjištění a za této situace považuje krajský soud za nadbytečný požadavek žalobce opatřovat další aktuální zprávy zabývající se postavením dětí na Ukrajině.

Krajský soud dále shledal, že žalobce nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu, ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení totiž nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. říjen 2017

JUDr. Magdalena Ježková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.